

Naše plány nemusejí vyjít *Jakub 4,13-17*

1. Bůh nás varuje před spoléháním na naše plány

Dva mladí lidé se opírají o zábradlí luxusní lodi a něžně se objímají. Nedávno se vzali a svatební cestu prožívají na zámořské lodi. Sprádají krásné sny o budoucnosti. Novomanžel nadhodí: „ V práci se mi rýsuje slibná kariéra. Brzy budeme moct koupit dům. Za takových osm, deset let si budu moct založit vlastní firmu. Uvidíš, že budeme šťastní. “ Novomanželka naváže na jeho slova: „ Určitě, a naše děti budou chodit do těch nejlepších škol a budou mít krásné dětství. “ Políbí se a odcházejí do kajuty. Na stěně hlavní paluby visí záchranný kruh se jménem lodi: Titanik.¹

Novinář a televizní komentátor John Chancellor řekl: „ Když chcete rozesmát Boha, vyprávějte mu o svých plánech. “² Své plány měli i lidé, kteří byli prvními čtenáři Jakubova listu. Něco se zde o jejich plánech dovídáme. Jakub cituje jejich slova: „ *Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat* “ (v. 13 ČEP). Chyba nebyla v tom, že měli plány. Je dobré mít předem plán toho, co chceme dělat další den, týden, nebo rok. Ne nadarmo Bible říká: „ *Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajištěny.* “ (Př 16,3 ČEP) Protože se norský badatel Roald Amundsen pečlivě připravoval a pečlivě plánoval, nejenže dorazil k jižnímu pólu dříve (14. 12. 1911) než Angličan Robert F. Scott (17. 1. 1912), ale také se i s celou svojí skupinou vrátil v bezpečí nazpět. Plánování tedy není špatné. Je velmi potřebné. Avšak špatné bylo, že Jakubovi čtenáři o svých plánech mluvili, jako by už byly hotovou věcí. Mluvili o nich, jako kdyby byli schopni stoprocentně zajistit, aby se uskutečnily. Byli domýšliví. Chovali se, jako kdyby byli pány své budoucnosti. To byl ovšem klam. A i my bychom si měli uvědomovat, že když říkáme, že něco uděláme, tak je to naše „ uděláme“ vždycky v uvozovkách. Všechno může být úplně jinak. Jenom Bůh dokáže stoprocentně zajistit, aby se jeho plány do posledního puntíku uskutečnily. A my nejsme Bůh a nemáme si na Boha hrát. Spoléhání na naše plány není rozumné. A to z velmi prostého důvodu.

2. Spoléhání na naše plány není rozumné, protože nevíme, co bude zítra

Bible to zde říká jasně: „ ... *vy přece nevíte, co bude zítra!* “ (Jk 4,14a ČEP) Nevíme, co bude. Proto bychom o svých záměrech do budoucna neměli mluvit tak, jako by už byly hotovou věcí. Nevíme ani, co bude za hodinu. Nevíme, co bude příští týden. Ani nevíme, jestli se dožijeme konce tohoto roku. Plánujeme obvykle s tichým předpokladem, že všechny okolnosti budou zhruba takové, jako obvykle. Ono to tak ale být nemusí. Existuje mnoho zkušeností, které dosvědčují, že nevíme, co bude a že všechno může být úplně jinak, než jsme plánovali. Na prahu roku 2020 jsme společně s mnoha dalšími lidmi také měli své plány. V březnu pak přišla opatření kvůli covidu-19, v jejichž důsledku doznalo mnoho našich plánů výrazných změn.

Neznáme svoji budoucnost a snad právě proto nás mnohdy láká nabídka do budoucnosti nahlédnout. Na internetu i v řadě časopisů si lze přečíst horoskopy. Existují nejružnější věštcí a věštkyně, kteří nabízejí lidem své služby. Bůh však věšteccké praktiky ve

¹ Bruno Ferrero, *Osvěžení pro duši*, str. 46; Portál – Praha 2005, 2010

² Tamtéž, str. 47

svém slovu jasně zapovídá: „ *At' se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti.* “ (Dt 18,10-12 ČEP) Místo věstců dával Bůh svému lidu proroky. Činil tak v dobách starozákonních a činí tak i v době nové smlouvy (viz Dt 18,14-22; Sk 11,27-28; 1K 12,10; Ef 4,11). Proroci však vždy nepředpovídají budoucnost. Jejich ústředním úkolem je přinášení povzbudivého nebo napomínajícího slova od Boha do konkrétní situace jednotlivce nebo skupiny (viz 1K 14,3). A to často potřebujeme více, než vědět, co se stane. Svou budoucnost neznáme. Proto je krajně nerozumné chlubit se tím, co uděláme. Na jiném místě v Bibli čteme: „ *Nechlub se zítřejším dnem, vždyť nevíš, co den zrodí.* “ (Př 27,1 ČEP) A známe také přísloví: „ Neříkej „hop“, dokud jsi nepřeskočil! “ Nebo: „ Nechval dne před večerem. “

3. Nejrozumnější je uznat svoji závislost na Bohu

„ *Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono.* “ (Jk 4,15 ČEP) To jsou slova, která vyjadřují rozumný postoj, který bychom měli mít. Je to postoj závislosti na Bohu. Ano, mohu mít nějaké záměry do budoucna, pro zítřek a pro další rok. Na Bohu však závisí, jestli ty plány skutečným nebo ne. S takovým postojem se setkáváme také v listech apoštola Pavla. Například v 1K 4,19 čteme: „ *... ale přijdu k vám brzy, bude-li Pán chtít, ...* “ (ČEP) V našich životech však má jít o víc, než o jakousi pasivní odevzdanost Bohu. Mělo by nám jít také o aktivní hledání Boží vůle pro náš život.

Vzhledem k tomu, že čas našeho života je krátký a vzhledem k tomu, že naprosto nevíme, kdy náš život skončí, potřebujeme tento časový úsek dobře využít. Potřebujeme jej naplnit něčím, co má smysl. Pýcha a domýšlivost není jen v tom, že někdo sebejistě mluví o tom, co udělá. Ona bývá také v tom, že se s Bohem nijak zvlášť neradíme o tom, čím bychom měli svůj čas vyplnit. Jsme jaksi příliš samostatní. Máme své plány. Bible nás však nabádá: „ *... nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.* “ (Ef 5,16-17 ČEP) Nejlepším naplněním zbývajících času našeho života je Boží vůle. Obecná Boží vůle je nám odhalována prostřednictvím Bible. V Písmu nacházíme hlavní zásady a hranice pro naše jednání. Už při našem plánování tak můžeme přijímat do našeho myšlení Boží vliv, který nás před určitými vyloženě špatnými cestami chrání hned v zárodku.

Bůh nás ale také může skrze svého Ducha a skrze bratry a sestry usměrňovat ještě konkrétněji. Někdy můžeme mít záměry, které jsou na první pohled dobré a souhlasí s Bibli, se zbožností. Přesto Bůh po nás v tu chvíli chce třeba něco úplně jiného. David chtěl postavit Bohu chrám. Byla to dobrá věc, ale Bůh chtěl, aby to udělal Davidův syn. A také to Davidovi prostřednictvím svého proroka řekl (2S 7). Apoštol Pavel chtěl se svými spolupracovníky zvěstovat slovo v jisté krajině, ale Duch svatý jim to nedovolil a přeměroval je jinam (čteme o tom ve Sk 16,6-10).

Buďme otevření vůči Boží vůli pro naše životy. Prosme Boha, aby nám dával porozumět své vůli. Není tragédií, když se neuskuteční naše plány. Hlavní je, že se vždy uskutečňují plány Boží. A my do nich můžeme vstupovat. „ *A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.* “ (1J 2,17 ČEP)

K zamyšlení a rozhovoru:

*Kdy jste naposled prožili, že vám vaše plány nevyšly? Jaký to byl pocit?
Jaký užitek můžeme mít z toho, když nám naše plány nevyjdou?*